

Jézus tanításai és a nagy küzdelem

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 7:1-5, 21-27; 11:29; 13:3-8, 18-23;
Róma 4:1-6; Jakab 2:17

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28).

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni a nagy küzdelemre, mint ami hatalmas, mindenen átível. Így is van, teljes, széles képet ad; ezt nevezzük „meta narratívának”, olyan történetnek, ami átfogja és magyarázza a valóság jelentős részét, szemben a helyi, lokális narratívával, ami sokkal szűkebb kört érint. Elmondhatjuk például, hogy Paul Revere híres vágója helyi jelentőségű volt, míg az amerikai függetlenségi háború sokkal szélesebb ívű történet.

Bármilyen hatalmas és mindent felölelő a nagy küzdelem témája, még ha ropant nagy horderejű kérdések körül forog is, akkor is naponta, itt a földön, a saját életünkben bontakozik ki, abban, ahogy Istenhez, a kísértéshez és egymáshoz viszonyulunk. Hat az emberek mindennapi életére, és időnként előfordul, hogy nagyrészt a politikai és gazdasági világ hatalmasabb és átfogóbb eseményei következtében, mindannyian ugyanazzal találkozunk a nagy küzdelem menetében.

Ezen a héten Jézus néhány tanításával foglalkozunk, amelyek nagyon is földi, gyakorlati dolgokra vonatkoznak, valamint arra, hogy a nagy küzdelem során milyen napi harcok között ismerjük meg és tudjuk követni Isten akaratát.

A NYUGALOM FAJTÁI

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:29).
Hogyan adhat nyugalmat a lelkünknek, ha felvesszük Jézus „igáját”?

Jézus átfogó küldetése mellett, ami az embereknek az ellenségtől való megmentése volt, ez a vers személyes dimenziójú kérdésekre irányítja a figyelmet. Jézus e szavakat valójában Jeremiástól vette át, aki azt ígérte a népnek, hogy nyugalmat találnak a lelküknek, ha a környező népek pogány vallásaitól visszatérnek atyáik hitéhez (Jer 6:16). A nyugalom fogalma igen gazdag a Szentírásban. Magával Istennel kezdődik. Az Úr megpihent, amikor befejezte a teremtés munkáját (1Móz 2:2). Isten megpihenése vezette be a szombati nyugalmat, amit hetente megtartottak. Az évek során megünnepelték a nyugalmat az éves ünnepekkel (pl. 3Móz 16:31), minden hetedik évben, a „föld szombatjával” (2Móz 23:11) és minden ötvenedik esztendőben a jóbél évvel, amikor is felszabadították a szolgákat és elengedték az adósságot (3Móz 25:10). Örülhetett a nép a nyugalomnak, amikor Isten ott volt közöttük (2Móz 33:14), amikor nem támadt ellenség és baj (lásd 5Móz 25:19; 1Kir 5:4). Nyugalmat élveztek az Istentől kapott földön (Józs 1:13), főként a fogságból való visszatérés után (Jer 30:10). A vendégszeretettel az idegeneknek is lehetőséget nyújtottak a megpihenésre (1Móz 18:4), mindezek mellett a stabil családi élet is nyugalmat hoz (Ruth 1:9; Péld 29:17). Viszont Isten népének nem volt nyugalma sem a rabszolgaság idején, sem a fogságban (2Móz 5:4; JSir 1:3). A nyugalom elkerüli a gonoszokat is, akik mint a háborgó tenger, nem nyughatnak (Ézs 57:20), csak arra számíthatnak, hogy a halál és a sír hozza el számukra a pihenést (Jób 3:11, 13, 16-18). Jel 14:11 szintén komoly figyelmeztetést fogalmaz meg azoknak, akik a nagy küzdelem rossz oldalán állnak az utolsó napokban.

A Jézus által felkínált nyugalom igen nagylelkű csomag. Benne foglaltatik a szombat ajándéka, ami a Teremtővel eltölthető idő lehetőségét biztosítja. Krisztus ajánlata a nyugalomra figyelembe veszi, hogy elveszettek vagyunk, és minden létező módon helyreállít. Amikor pedig elcsúszunk (mint ahogy mindannyiunkkal előfordul), továbbra is megvan a lehetőség arra, hogy újból megtaláljuk a nyugalom helyét a Megváltó oldalán.

A szombaton kívül még milyen lehetőségeink vannak arra, hogy megtanuljunk élvezni az Isten által felajánlott nyugalmat? Hogyan találunk Jézusban nyugalmat a lelkünknek (lásd még Róm 4:1-6)?

VETÉS ÉS ARATÁS

A magvető példázatában benne foglaltatik a nagy küzdelem témája. Amikor Jézus felsorolja az evangélium üzenetére adható válaszok négy típusát, azt érzékelteti, hogy nem csupán „jó” és „rossz” emberek vannak a világban. Az élet bonyolultabb, ezért nagy körültekintéssel bánjunk azokkal, akik látszólag nem úgy fogadják az evangéliumot, ahogy szerintünk kellene.

Miként mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága a Mt 13:3-8 és 18-23 verseiben leírt történetben?

Valóságos az emberek lelkéért folyó harc, és az ellenség minden lehetséges eszközt felhasznál arra, hogy akit csak lehet, eltérítsen az üdvösségtől. Az útfélre esett maggal kapcsolatban például Ellen White így írt: „Sátán és angyalai jelen vannak az evangélizáló összejöveteleken. Miközben a menny angyalai igyekeznek Isten Igéjével hatni a szívekre, az ellenség is résen áll, hogy az Igét hatástalanítsa. Sátán buzgó igyekezettel, amellyel csak rosszindulata ér fel, próbálja Isten Lelkének munkáját megghiúsítani. Miközben Krisztus vonzza az embert szeretetével, Sátán megkísérli annak figyelmét elterelni, akiben vágy ébredt a Megváltó után” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 24-25. o.).

Megkérdeshetné valaki: *Vajon nem vigyázhatott volna jobban a földműves, hogy ne hagyja veszendőbe menni a magot a köves úton? Vagy miért nem volt szorgalmasabb, miért nem ásta ki a köveket? Miért nem gyomlálta ki alaposabban a gatz?*

Az evangéliumi magvetéskor az emberi erőfeszítés mindig korlátozott. Mindenütt vetnünk kell. Mi nem ítélni meg, hogy melyik a jó és melyik a rossz talaj. A gyomok jelenléte arra utal, hogy nem tudjuk megakadályozni a gonosz felbukkanását még azokon a helyeken sem, ahol a legkevésbé számítunk rá. Visszont az aratás háttérből figyelő Ura garantálja, hogy akit meg lehet menteni, az üdvözülni fog. Mi tesszük a dolgunkat, és közben meg kell tanulnunk bízni abban, hogy Ő is teszi a magáét.

Miben látható ennek a példázatnak a valósága? Miért van az, hogy nemrég megkeresztelkedett emberek kísétnak az ajtón? Mások pedig miért nem mutatnak egyáltalán semmi érdeklődést? És hogyhogy megint mások szilárdan meg tudnak gyökerezni a hitben?

SZIKLÁRA ÉPÍTENI

A házat sziklára építő ember példázatában személyes síkra terelődik az a kérdés, hogy hol is állunk a körülöttünk dúló kozmikus küzdelemben.

Olvassuk el Mt 7:21-27 verseit! Mi olyan félelmetes ebben a példázatban?

Vajon mi jut eszünkbe ezt a történetet olvasva? Hol van a szikla és hol a homok? Némelyek úgy gondolják, hogy csak a vízparton találni homokot, ez a történet azonban bizonyára nem egy tengerparti nyaraló képét rajzolja elénk. Valószínűbb helyszín egy lankás domboldal, ahová a legtöbb falut építik, valahol egy völgyben.

Jézus két házat mutat be: az egyiket egyszerűen, alapozás nélkül ráépítették a földre, míg a másik alapja egészen leér a sziklákig (Lk 6:48). Amikor mindkét ház elkészül, egészen addig nem lehet megállapítani a különbséget közöttük, amíg el nem ered az eső és nem zúdul le a víz a domboldalról a völgybe. Az egyik ház építője számára ez nem gond, mert háza biztos alapokon áll, a másikonál viszont már baj van. A szilárd alap nélkül, csak a felszínre épített ház könnyen az áradó víz áldozatául esik.

Jézus azért mondta el ez a példázatot, mert tisztában van vele, hogy mennyire be tudjuk csapni magunkat. Iszonyú küzdelmek zajlanak, segítség nélkül nem élhetjük túl! Jézus azonban győzött a gonosz felett, ezért mondja a Biblia, hogy Ő a Szikla.

Lehetséges győzni a gonosz elleni személyes harcban, de csak akkor, ha szilárdan Jézusra építjük az életünket, ezt pedig azzal tehetjük meg, ha engedelmeskedünk neki. *„Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házat”* (Mt 7:24). Ennyire egyszerű. Az erős hit döntő elem, viszont a hit cselekedetek nélkül „halott”, ahogy a Biblia fogalmaz (lásd Jak 2:17, 20, 26), és ebben a példázatban látjuk, hogy mennyire halott valójában!

Mindenképpen szükséges bizonyos hit ahhoz, hogy valaki képes legyen Jézus nevében ördögöket űzni vagy prófétálni (Mt 7:22-23). Mégis mi lett a sorsa ezeknek az embereknek? Kérdezzük meg magunktól: Vajon milyen alpra épült a házuk? Hogyan tudunk válaszolni erre a kérdésre?

„NE ÍTÉLJ!”

Szolgálatára kezdeti idejében mondta el Jézus a Hegyi Beszédet, ami forradalmi jelentőségű volt. Először is közölte az átlagemberekkel, hogy Isten szemében értékesek és áldottak (Mt 5:3-12). Utána arról beszélt, hogy ők a só (13. vers) és a világosság (14-16. vers) – mindkettő nagy becsben tartott dolog. Szólt Isten törvényének fontosságáról is (17-19. vers), ugyanakkor óva intette az embereket attól, hogy megpróbálják lenyűgözni a többieket a jótetteikkel (20. vers). Ezek után rámutatott, hogy az ember erkölcsét a gondolatai határozzák meg, nem csak a tettei (21-28. vers), de azért a tetteinkre is ügyelnünk kell (29-30. vers)! A Hegyi Beszéd egészét elolvasva láthatjuk, hogy Jézus az emberi létezés és kapcsolatok teljes körét érintette benne (lásd Mt 5:1-7:27).

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága Mt 7:1-5 verseiben? Vagyis, hogyan válik láthatóvá a jó és a rossz kölcsönhatása?

„*Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek*» (Mt 7:7). Ne tekintsétek magatokat másoknál jobbaknak, ne tartsátok magatokat bíráiknak. Mivel nem tudhatjátok az indítóokokat, ítélkezni is képtelenek vagytok mások felett. A kritizálással magatok fölött mondtok ítéletet, mert megmutatjátok, hogy Sátánnak, a testvérek vádlójának társai vagytok. Az Úr így szól: *»Kisértésétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg*» (2Kor 13:5). Ez a mi feladatunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 258. o.).

Amikor Jézus arra szólította a hallgatóságát, hogy ne ítélkezzenek, két lényeges szempontra világított rá. Az első, hogy általában azért szoktunk megítélni másokat, amit mi magunk is teszünk és rosszállunk (Mt 7:1-2). Ezzel a figyelmet el akarjuk terelni önmagunkról, hogy a környezetünkben lévők ne ránk, inkább arra nézzenek, akit elmarasztalunk.

A másik pont, amit Jézus kiemelt, hogy a másokban észrevett probléma csupán töredéke a saját bajunknak, annak, amiről talán nincs is tudomásunk. Olyan könnyű meglátni a másik szemében még a szálkát is, miközben a saját szemünkben éktelenkedő gerendára fel sem figyelünk.

Mennyiben más elítélni az embertársunkat, mint a tettei helyességét vagy helytelenségét megítélni? Miért különösen fontos különbséget tenni a kettő között?

február 11.

„ÉN TIVELETEK VAGYOK MINDEN NAPON”

Jézus egyik leginkább megerősítő kijelentésével zárja Máté az evangéliumát: „*én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20). Mit jelentsen ez számunkra a gyakorlatban, az életünkben, a küzdelmeink, a kudarcaink és a csalódásaink között, amikor úgy érezzük, mintha Isten magunkra hagyott volna?

Érdekes, hogy Máté hasonló szavakkal is kezdte az evangéliumot. Az ősök felsorolása után beszámolt arról, hogy a Máriát, majd Józsefet meglátogató angyal kijelentette: a születendő gyermeket Immánuelnek (*velünk az Isten*) kell nevezni (Mt 1:23).

A Szentírásban Isten számos alkalommal fogadta, hogy „veled leszek”. Ezt ígérte Izsáknak (1Móz 26:24), Jákóbnak (1Móz 28:15), Jeremiásnak (Jer 1:8, 19), Izrael népének (Ézs 41:10; 43:5). Ezeknek az üzeneteknek a többsége nehézségek vagy fogság idején hangozott el, amikor a legtöbbet jelentett ez az isteni szó.

Hasonló kifejezést találunk egy másik versben is: „*Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*” (Zsid 13:5), néhány verssel később pedig ez áll: „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (8. vers). Ez az ígélet is többször elhangzik. Tulajdonképpen onnan ered, amikor Mózes átadta a vezetői tisztelet Józsuénak (5Móz 31:6, 8). Isten pedig Mózes halála után újból elmondta Józsuénak: „*el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled*” (Józs 1:5). Amikor Dávid átadta a trónt Salamonnak, ő is arról beszélt, hogy Isten nem hagyja el Salamont, nem távozik el tőle (1Krn 28:20).

A nem változó és mindig mellettünk álló Jézus komolyan bátorította a hitben előttünk járókat. Akár nehézségek, megpróbáltatások előtt álltak, akár az életük legnagyobb kihívásával néztek szembe, Isten egyaránt arról biztosította őket, hogy szüntelen velük lesz.

Krisztus egyháza számára az idők végén igen fontos ez a megerősítés. Jézus megígérte: mindvégig velünk lesz, és éppen ez készítet rá, hogy elmenjünk, kereszteljünk és tanítsunk, így tegyünk másokat is tanítvánnyá. Tehát a lényeg: hatalmas öröm megmenteni az embereket attól, hogy a nagy küzdelem rossz oldalán végezzék!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Leon Wieseltier egyik írásában beszámolt arról, amit a világ legszomorúbb történetének nevezett. Egy angol férfi, „S. B.” születésétől fogva vak volt. Ám 52 éves korában szaruhártya-átültetést végeztek el rajta, és attól fogva látott. S. B. életében először látott! Fantasztikus izgalmat jelenthetett neki, hogy végre megláthatta az őt körülvevő világot, ami addig rejtve volt előle. Majd Wieseltier idézett a könyvből, amelyben először olvasta a történetet. A szerző beszámolt róla, hogy S. B. „mocskosnak találta a világot, és bosszantotta a felpattogzó festék, meg a sok folt... Egyre több mindenben látta meg a hibát, tüzetesen vizsgálta a festés, meg a famunka apró szabálytalanságait, a maszatokat, és idegesítette, mert nyilván arra számított, hogy a világ sokkal tökéletesebb. Szerette az élénk színeket, de a kifakult fény látványa elkedvetlenítette. A depresszió egyre jobban elhatalmasodott rajta és általánossá vált. Fokozatosan visszavonult az aktív élettől, majd három évvel később meg is halt” (www.newrepublic.com/article/113312). Ajjaj! Egyik részről nehéz megérteni, másrészt viszont nem is olyan érthetetlen. Világunk elveszítette tökéletességét. Már vagy hatezer éve dúl a nagy küzdelem. A hatezer éves háború igencsak sok romot hagy maga után. Próbálunk ugyan javítani a világ helyzetén, mégsem tűnik úgy, hogy a dolgok jó irányba tartanának, sőt, minden egyre rosszabb lesz. Ezért van szükségünk a megváltás ígéretére, amit csakis azért kaphatunk meg, mert Krisztus győzött a nagy küzdelemben. Diadalt aratott a keresztén, és ennek áldásait ingyen felkínálja mindannyiunknak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen tanulságot szűrhetünk le magunknak S. B. történetéből?
2. Amint a keddi részben is láttuk, bizonyosan hittek Jézusban, akik így mentegetőztek: „*Uram, uram, nem a te nevedben*” tettük ezt meg azt? Viszont figyeljük meg, hogy válaszukban mire helyezték a hangsúlyt! Kire összpontosítottak? Mit tartottak a legfontosabbnak? Mire világít rá a saját válaszuk? Ezek szerint vajon miért és hogyan csapták be önmagukat ezek az emberek?
3. Tegyük fel, hogy egy barátod vagy rokonod tesz valamit, ami egyértelműen rossz. Hogyan viszonyulsz a helyzethez úgy, hogy először is ne ítélj el, másodszor pedig ne is tűnjön úgy, mintha elítélnéd?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: MI AZ ÖVÉ?

Az Úr Jézusé a tenger
meg a csillagok fenn az égen.
Ki tudná őket megszámolni?
Ott tündökölnek réges-régen.

Az Úr Jézusé a föld is:
hegye, völgye meg minden bokra.
Kék egéből Ő visel gondot
minden mezőn a virágokra.

Az Úr Jézusé a kincs is:
arany, ezüst, gyémántok éke.
Ezért nem kell aggódni annak,
akinek Ő a menedéke.

Az Úr Jézusé itt minden,
a kis madárkák neki zengnek.
Csak azt mondd meg, királya lett-e
az Úr Jézus a te szívednek?

Az Úr Jézusé a felleg:
arra száll, merre Ő akarja.
A csillagoknak millióit
szelíden igazgatja karja.

Ha az övé már a szíved,
akkor kérd Őt este és reggel:
vezéreljen téged is híven
a ragyogó csillagsereggel.

Milyen öröm lesz tudni mindig,
ha csillogó szemükbe nézel:
őket ott fenn és téged itt lenn.
Ugyanaz vezet biztos kézzel.